

El petit tíó

Judit Robert, octubre-2024

ESCOLA
D'ATLETISME
MONT-ROIG

www.celareny.cat/tio-mont-roigenc

[tio_mont_roigenc](https://www.instagram.com/tio_mont_roigenc)

La meva àvia, una nit de Nadal, quan jo era petita, em va explicar una història molt bonica quan jo li vaig preguntar d'on venia el Tió.

Diu que un dia a prop de Nadal, anava pel bosc del Coll del Guix, buscant bolets i rovellons i de cop va sentir un soroll. Primer, va pensar que potser era un senglar, i es va donar molta amagat per no donar-se a conèixer d'una alzina.

Però quan va parar bé l'orella, va adonar-se que allò no era un senglar, sinó algú que plorava amb molt de sentiment. Amb cautela, va apropar-se als gemecs que venien de sota un margalló. Es va acotxar, i amb molta cura va arrambar les rames.

Ai caram, allà només hi havia un tronquet. Oh, i era ell qui sanglotava.

- *Valga'm Deu*- va exclamar- *un tronc que plora!* Això no s'ha vist mai.
I tot seguit li va preguntar:

- *Escolta tronc, per què plores?*

Però no va rebre cap resposta. Al contrari, el tronc va fer mútis. L'àvia, es va pensar que potser ho havia somiat. Així que va agafar el tronquet i el va posar dins al cistell. I quan ja estava preparat per marxar, va que el tronc, torna a plorar.

- *Que tens tronquet que plores tant?*

I un cargol que passava per allà va dir:

- *Com vols que et contesti si no té boca?*

Es clar! - va dir l'àvia .

Aleshores el cargol li va dir a l'àvia que ell era un cargol màgic i que si li cantava una cançó, li donaria una boca pel tronquet. I l'àvia es va posar a cantar:

Caragol treu banya puja a la muntanya, caragol bové, jo també vindré.

- *Molt bé!* -Va dir el caragolet i li va posar una boca al tronquet. *Aquí tens una boqueta perquè puguis parlar i menjar una miqueta.*

L'àvia va donar les gràcies al caragol i va tornar a preguntar al tronquet.

- *Per què plores tronquet?*

- *Perquè no trobo el camí que va a Mont-roig.*

- *I per què vols anar a Mont-roig si a la muntanyeta s'hi està tant bé?*

I abans de que el tronquet pogués contestar, va començar a ploure.

Plou que plouras, l'àvia, el tronquet, el cargol i el cistell es van posar sota d'un pi. El caragolet li va dir a l'àvia que si cantava una cançó la pluja pararia i li donaria uns ulls al tronquet.

I l'àvia, com no podia ser d'altra manera, va tornar a cantar:

- *Plou i fa sol, les bruixes es pentinen, plou i fa sol, les bruixes porten dol.*

I en aquell mateix moment, va parar de ploure, però una colla de bruixes es va posar a perseguir a l'àvia per robar-li el cistellet. Però l'àvia era molt ràpida i va córrer i córrer com fan els de l'Areny i les bruixes no la van poder atrapar.

Quan van arribar a una clariana del bosc, l'àvia va obrir el cistellet i va veure que el tronquet ja tenia uns ulls grans i rodons que la miraven fixament i una boca que somreia.

- Caram, ara ja no ets pas un tronquet qualsevol, ara ja ets un Tió! -Li va dir l'àvia
I el cargol va afegir:

- *Encara no! Per ser un Tió de veritat li cal una barretina.*

I l'àvia va dir:

- *I d'on la podem treure ara una barretina ara?*
- *Doncs del Patufet! -Va dir el cargol.*

I tot d'una es van posar a cridar tots tres junts:

- *Patufet, on ets????*

I ningú no va contestar. I van tornar a cridar una mica més fort:

- *Patufet on ets????*

I es va sentir una veueta que deia:

- *Estic fent cacaaaaaaaaa*

L'àvia, el cargol i el Tió es van posar a riure. Pobre Patufet no li deixaven ni fer caca a gust.

Quan el Patufet va acabar de fer caca i de torçar-se el culet amb una fulla, va anar a trobar a l'àvia i companyia.

- *Què voleu de mi àvia? -Va dir el Patufet.*
- *Doncs mira, ens hauries de deixar la barretina, que tenim un Tionet que és el primer any que va a Mont-roig i no sap el camí. Ens hi acompanyes?*
- *I tant que sí! -Va dir el Patufet -I aquí et deixo la meva barretina Tionet perquè estiguis ben eixerit.*

Tots quatre van anar baixant pel barranc de Rifà. Quan ja gairebé estaven tocant als Racons, van sentir algú que cridava:

- *Vinga va, totes en filera i sense mossegar, que sou unes dolentotes.*

L'àvia va treure el cap i li va dir al Tionet:

- *No et refiïs mai de les oques que són molt dolentes i mosseguen. I el caragolet li va dir: Jo sé un truc perquè no mosseguin.*

- *I quin és aquest truc si es pot saber? - li van preguntar:*

- *Fàcil, els hi canteu la cançó. "Quan les oques van al camp, la primera va al davant, la segona va al darrere i després ve la tercera. Quan les oques van al camp, la primera va al davant"*

I cantant, cantant, van arribar al peu de l'Ermita. I allà l'àvia li va dir al Tionet:

- *Ja gairebé hem arribat, ara t'has d'amagar per aquests bosquets propers del poble i esperar que els nens i nenes et trobin o bé anar baixant tu solet i escollir una casa que hi hagi mainada. Allà et donaran menjar i estaràs calentet i ben tapat amb una manteta. I pels vols de Nadal després d'escollir la cançó, hauràs de cagar forces coses per a tothom. És molt divertit!*
- *Quina cançó??? -Va preguntar el Tionet*
- *La teva!!! Te la cantaran mentre et van donant uns copets amb els bastons, com ho fan amb les ametlles i les garrofes -Li va dir el caragol. -Mira és aquesta.*

El día de Nadal, posarem el porc en sal, la gallina a la pastera el pollí Dalt del pi, toca, toca violí, ara passen bous i vaques, les gallines amb sabates, gallinons amb sabatons, correu, correu minyons, que el vicari fa torrons, la guineu els ha tastat, diu que són un poc salats, Marieta posa-hi sucre que serán un poc millors, turrons d'avellana, torrons de pinyons, caga Tió o et donaré un cop de bastó!!!